

ONI U TAMI

ARETÉ
IZDAVAČKA KUĆA

Oni u tami

Venus Kuri-Gata

Naslov originala Vénus Khoury-Ghata

LES OBSCURIS

Za izdavača **Nina Gugleta**

Edicija **Novi talas Starog kontinenta vol2**

Urednik **Nina Gugleta**

Lektura **Irina Vujičić**

Korektura **Aleksandra Dunderski**

Dizajn korica **Dragana Nikolić**

Štamparija **Fuk, Beograd**

Tiraž **1200 primeraka**

Izdavač **Areté, Beograd**

© Jasmin B. Frelih, 2008

Copyright za srpsko izdanje © Arété, 2020

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

ONI U TAMI

Venus Kuri-Gata

preveo *Slobodan Ivanović*

Klodu Estebanu

Izuzeli smo se iz bezobličnog prostora vazduha
zarad zemlje spremne da napuni svoje iskopine kostima
krpama lavežima
izgubili smo tu pokretljivost koja nas je činila stvarima
prepoznatljivim po obrisima
održivim između azota i asfalta
izbleдели smo

Jednaki tokom raspodele poslova i kako bi избегли zahteve
bićemo uvezani u tiho snoplje bez razjašnjenja kojoj šumi
pripadamo bez pristupa imenima iznad nas čitljivim sa
zidova stojeći na svojoj jedinjoj nozi

Glasine iz grada dolaze nam izmeštene
smestiti ih u pravu liniju zahteva umeće katastarskih
geometara

Dajte nam kutiju šibica u koju bi se sklonili
latice cveća da se prehranimo
i da svetom vlada jedan cvrčak

Klizimo klizimo sa planetom
gubimo na težini kako bismo nahranili suvonjave pregrade
svojim mesom
niko nema dovoljno dugu ruku da otvori podzemni vazduh
niko nema snage da se spremi na mitarenje između smrti i
života
niko nije zapazio zabranjeni prolaz

turpijamo svoje neravnine kako bismo izazvali nepoverenje
onih što nas smatraju kutijama punim povika kojima
upravlja praznina
muzičkim instrumentima koji ispuštaju isti zvuk kostiju

neki nas ubrajaju u vukove dok gacamo u svojim koricama
nikoga ne optužujući da nam brani da se krećemo
da nam je zabranjeno da se otisnemo izvan sebe

Nostalgičari traže oblik u svojoj odeći što je isparila ne znajući
da se tuga ne zadržava u lanenom platnu
i da oprezni vrtlari u istom pravcu savijaju meso i koru

Sanjari čekaju sezonu svitaca kako bi se parili
milioni lepeta krila brišu uglove
ništa prodire ni u šta
mi se uklapamo
glumeći koitus
i da se askete sahranjuju svojim sopstvenim rukama dok su i
dalje to što jesu i da nema mrtvijenih od njihovih
čaršava ili pokrova svejedno

Oskudni tvrde da su prekoračili Boga okeane
zaboravljajući da su nasilno vraćeni u sopstvene obrise
kao da su odbegli
kao da su utvare
koje raspolažu jedino svetla zvukom
senkom glasova
vratima ocrtanim za one što su okasнили

Pridošlice ponovo oslikane ispituju nas o onome što su za
sobom ostavile
umesto da nam pokažu šta smo to postali
da nam kažu da li smo suvi ili skvašeni
nejasni ili precizni

Smeju se kada vide koliko smo mršavi dok oni na težini gube
pri svakom nagibu planete
kada iznad postaje ispod
povlačeci horizont i veš za štrik
čaršav ili pokrov svejedno

Govore stvari koje je moguće pomisliti a niko ih ne pamti
o iskrzanim mesecima i kišobranima što ih je vetar izvrnuo
ali namerno ne misle o novembru što svoja vrata zatvara
nakon poslednjeg posetioca

Govore o zidovima koje smo dali u podzakup neprozirnijima
od sebe
našim krovovima po kojima se može pešačiti
o nama što smo letimični što skačemo kao obluci na rame vazduha

Kući ostajemo poput konja
bojažljivi smo poput tise iznikle iz oblutka
Profil nam je upisan u sapanovinu
pokreti uzajmljeni od drveta
udaramo se o grudi sve do zemlje
kada se kamen obruši niz padinu
trodimenzionalni zvuci prevazilaze nam razumevanje
počinjemo da preferiramo pravolinijsko nauštrb mirnog
ponekad i kružno kada nas zvuci okruže kako bi nas bolje
nadgledali

Krupnorečivo ih oslušujemo
prilazimo im pod uglom kako ih ne bismo izgubili
odnosimo se prema njima kao prema podlacima dok su oni
bezazleni
ima većih varalica od njih:
Naših zidova, urolanih po gradskim čoškovimakao dušeci
siromašnih

Skučeni u svojim kavezima
pišemo ne pomerajući ruku
reči kojenam nedostaju preuzete iz zastarelih knjiga

Umri ako hoćeš govorimo onom što briše svoje obris
ali počisti teritoriju od krhotina svojih kostiju
umri ali budi se sa petlom što najavljuje dan tri sloja iznad

Prolaznici što nas uzajmljuju govore naša zatvorena lica nad
velikim nezadovoljstvom
oni su ljudi kojiviču
mi smo ljudi kojislušaju
naše kratkotrajne ljutnje poput vatre četinara nas održavaju

Mi i drugi zatamnjeni razmenjujemo utiske
seizmografi dele našu zabrinutost na tragove mastila i drhtaja
hladnoća bukne pri našem prolazu
hodamo razmaknutih nogu poput kuće sagrađene nad rekom
kako ići za nama dok hodamo jednom nogom u vodi a drugom
na obali
dok nam je zabranjeno da imenujemo predele i
dok ne pravimo razliku između čaršava i pokrova

Priča se da sezatamnjenivraćaju na poleđini puteva
premeštaju poznate predmete
izvlače stolove
na gomilu slažu stolice
čupaju sadržinu ogledala
potom jednim vriskom prolaze kroz kuće u kojima žive i kuće
koje žive u njima

Možda je mesec noćno sunce ponavljaju iz noći u noć
javorova senka je žena beskrajnih ruku
možda smo mi tvrdoglavo drveće
šuma krede
a oni što zadržavaju dan su ti zamračeni

S kamenom na glavi
 skupljamo senku u žurbi da stignemo do visokog zida pre nego
 što izađemo iz upotrebe
 lepet čaršava na žici priziva raspremljen krevet
 povik vode u koritu govori o izgužvanom vešu
 žene što cede suze i jastuke misle za nas da smo paperje
 posuto po vazduhu
 ove večeri
 pre nego što skliznemo uz zidove
 one će da rastumače tragove naših noktiju po svojim
 prozorima
 potom će reći
 da oni iscrtavaju ono što se ogleda i u čemu se živi ako im je to
 po volji
 ali da neće podići ruku na bukvu

Žene što cede veš postavljaju ista pitanja
 zašto ste iščupali belu dlaku iz tise?
 zašto ste se oženili jednim jednim drvetom kada možete da se
 oženite celom šumom?
 i zašto vam žene što otvaraju svoju koru dodeljuju mesto
 između sekire i ognjišta?
 i zašto vam one što vas prepoznaju po humusu uzvikuju imena
 po ispitivačkim i snežnim vremenima?

Žene što cede veš skrivaju vodu i decu u svojim glinenim
 sudovima
 svom vrtu što visi pod svodom slezove boje od njihovog pazuha
 i u svojim sanducima ljude izgadnele na smrt
 uske stvari koje one pletu imaju strpljenje okasnele vune
 i pokornost stada koja se izgone na ispašu
 ali dovoljno je da propusti jedan bod pa da počnu ponovo istu
 vatru ne praveći razliku između hleba nadošlog od meseca
 i hleba pečenog pod pepelom

Žene što cede veš pričaju o beskrvnom bosiljku mrtvima u

punoj snazi
bosiljak ne može zaustaviti more
bosiljak ne zna da napiše svoje ime
ne zna ni da se zove bosiljak

Žene što cede veš skupljaju mačke po štriku svaki put kad
prestane sneg i izmrvljeno blato
premeštaju ih iz džepa u džep kako bi ih oduzeli bunaru
venčanje i udovanje im dodeljuju kuće koje samovoljno
prepuštaju prolaznicima za sebe ostavivši samo lokvu
vode što im treba za ogledanje

Žene što cede vešne otvaraju plimi što im krv bičuje pri
svakom kraju mesečevih mena
niti dešifruju besan rukopis soli po svojim prozorima
proziran alfabet samo je gestikulacija talasa
na putu koji je iscrtao mesec
prečica za mrtvace što bosu hodaju ka horizontu

Jedino mrtvi i mladenci se nose na ramenima govore žene što
cede veš

žene iz stajaće vode vegetiraju u ravnodušnosti bunara
ista krvava brazda i isti hladan miris tišine od njihovog
stomaka kreću se ka njihovom polju
dok su im ćerke što su jahale planine bez sedla
mirisale oluju što se spušta niz padinu
knjige kažu onesu deca tuge
ostaci šuma

više vredi dešifrovati znoj na dobošu leđa
i da odjekne galop crvene kobile na kukovima

Devojke što jašu planinu bez sedla ne znaju da se iste linije
križaju nad našim grobovima i njihovim hlebom
da guramo tamu kako bi se njihov miris oluje uvukao u naše
šupljine
kako u lovu na naša tela mi oplakujemo sebe u njima dok one
misle da plaćemo

Uzdignuti u našim jučerašnjim telima kao da se noć nije desila
zatičemo se najedared ostareli
dan što zatvara naše otvore sprečava nas da se bacimo na
posao
pribegavamo podlostima i okolišanju kako bismo raširili zidove
pretvaramo se da se to dešava od prolaza u nama samima
haljina ostaje da stoji uspravno dok je žena iskoračila iz nje
pregrade se uređuju i uzdižu oko čovekovog nestanka

Oni što su bili stanovnici prestaju da stanuju
pragovi bivaju zabrinuti
počinju da slabo veruju zato što ih opkoračuju
misle da je tišina asfalta more
bujica prolaznika talasi
žrtve u saobraćaju koralni masivi

Pragovi više ne znaju da nastave svoje puteve

12. JUL 2006.

Krdo andaluzijskih konja koje pase hladnu travu nikome
ne pripada.
Čobanin i kruška u nepokretnosti zatečeni pogledom ispituju
gadan nagib brda
prvi koji se okrene zapali se i zažari leto
i neće rite sirotih oblaka ugasiti požar
niti suze čoveka koji je sa vukom ugovorio sastanak
da bi razgovarali kao čovek sa čovekom
i da bi ga preko kolena prelomio kao suvarak